

Městský úřad Velké Pavlovice

Náměstí 9. května 700/40, 691 06 Velké Pavlovice

Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o.

Naše č.j.: MuVP-1383/2026

Klicperova 3208/12

Vyřizuje: Bc. Jana Brůčková

150 00 Praha 5 – Smíchov

tel. 777 736 405

Zastoupena osobou: Andrea Plachá

(žadatelka)

VÁŠ DOPIS ZE DNE: 6.4.2026

ROZHODNUTÍ

Městský úřad Velké Pavlovice jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „InfZ“, **rozhodl** podle § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“ o žádosti společnosti Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o., se sídlem Klicperova 3208/12, 150 00 Praha 5, IČ: 03441725 , dále jen žadatelka, podané dne 06.04. 2026, evidované pod č. j. MuVP-1247/2026 takto:

žádost o poskytnutí informací se podle § 15 odst. 1 a s přihlédnutím k obecné zásadě zákazu zneužití práva

odmítá z důvodu zneužití práva na informace

odůvodnění:

Městský úřad Velké Pavlovice obdržel dne 06.04.2026 žádost žadatelky podle InfZ o poskytnutí informace, konkrétně:

dovolují si Vás oslovit ve věci poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Právo na informace je ústavně zaručeným právem zakotveným v čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a v čl. 42 Listiny základních práv Evropské unie.

*Tímto Vás žádám o poskytnutí kopií všech rozhodnutí a jiných dokumentů nahrazujících rozhodnutí vydaných Vaším stavebním úřadem v rámci územního, stavebního a společného řízení za období **od 01. 01. 2026 do 31. 03. 2026**, a to:*

podle nového stavebního zákona č. 283/2021 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

☞ podle předchozího zákona č. 183/2006 Sb. (rozhodnutí vydávaná podle přechodných ustanovení nového stavebního zákona).

Požadované informace žádám poskytnout v elektronické podobě do datové schránky žadatele (ID: dc6q2wa) a to ve formátu PDF.

Právní a metodická východiska pro vyřízení žádosti

Abychom předešli případným nedorozuměním či nezákonnému odmítnutí žádosti, dovoluji si upozornit na ustálenou rozhodovací praxi soudů, krajských úřadů a závazné limity aplikace práva:

1. Ústavní rozměr práva na informace

Právo na informace je ústavně zaručeným právem dle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny. Jak opakovaně judikoval Ústavní soud i Nejvyšší správní soud, rozsah omezení tohoto základního práva je třeba vykládat restriktivně (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1885/09, č. 103/2010 Sb. ÚS). Podle čl. 4 odst. 4 Listiny musí být při používání ustanovení o mezích základních práv šetřeno jejich podstaty a smyslu. InfZ vychází z pravidla, že informace se poskytují, a omezení či podmiňování této informační povinnosti podléhá restriktivnímu výkladu a musí být řádně odůvodněno, přičemž důkazní břemeno leží na povinných subjektech (rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, čj. 1 As 281/2020-42).

Obdobně na mezinárodní úrovni čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zaručuje právo přijímat informace, a jakýkoliv zásah do tohoto práva musí být nejen stanoven zákonem, ale též nezbytný v demokratické společnosti (viz čl. 10 odst. 2 Úmluvy). Rozhodnutí stavebního úřadu jsou výkonem veřejné moci podléhající veřejné kontrole a jejich zpřístupnění představuje legitimní výkon práva na informace.

2. Nepřípustnost odmítnutí z důvodu komerčního využití

Případné zamítnutí žádosti s odůvodněním, že informace mohou být využity ke komerčním účelům, je právně zcela neopodstatněné. Upozorňujeme na následující právní rámec:

Směrnice (EU) 2019/1024 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru výslovně zakotvuje právo na tzv. re-use, a to včetně komerčních účelů (čl. 3 a recitál 8 směrnice).

Zákon č. 106/1999 Sb. v § 3 odst. 1 stanoví, že žadatel nemusí svůj zájem na poskytnutí informace jakkoli dokládat či odůvodňovat. Právo na informace není podmíněno konkrétním účelem využití informace.

Směrnice (EU) 2003/98/ES (předchůdce směrnice 2019/1024), transponovaná do českého právního řádu, rovněž zakazuje diskriminaci žadatelů na základě účelu, pro který informaci požadují.

Tuto skutečnost setrvalě potvrzuje rozhodovací praxe odvolacích orgánů (např. rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje č.j. KUUK/166894/2025, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č.j. MSK 140454/2025).

3. Nepřípustnost aplikace institutu zneužití práva

Institut zneužití práva dle § 11 odst. 1 písm. f) InfZ (dříve dovozováno z § 2 občanského zákoníku) lze aplikovat pouze ve výjimečných případech a za splnění přísných podmínek. Podle ustálené judikatury NSS plní tento institut roli ultima ratio a jeho použití je vázáno na kumulativní splnění několika podmínek, přičemž samotná skutečnost, že žadatel je podnikatel nebo že podává žádosti opakovaně či hromadně, nepostačuje k závěru o zneužití práva (viz rozsudek NSS čj. 4 As 34/2014-35). Žádost o kopie vydaných rozhodnutí stavebního úřadu je typickým a legitimním výkonem práva na informace a odmítnutí z důvodu „zneužití práva“ by bylo v tomto případě zcela neopodstatněné.

4. Ochrana osobních údajů (GDPR) a limity anonymizace

Žádáme o anonymizaci dokumentů výhradně v zákonem nezbytném rozsahu dle § 12 InfZ ve spojení s § 8a InfZ. Plošné začernění údajů je v rozporu se zákonem a vede k nepřezkoumatelnosti poskytnutých dokumentů. Jak potvrdil Krajský soud v Brně v rozsudku čj. 30 A 81/2023-35, nelze plošně odmítnout poskytnutí všech informací z důvodu, že některé z nich obsahují osobní údaje – je třeba jednotlivé údaje znepřístupnit (začernit) a zbytek poskytnout. Upozorňujeme na následující pravidla:

a) Právnícké osoby, veřejní investoři a IČO: Podle bodu 14 odůvodnění (recitálu) Nařízení (EU) 2016/679 (GDPR) se ochrana osobních údajů nevztahuje na právnícké osoby. Není proto zákonný důvod anonymizovat názvy firem, veřejných institucí, jejich adresy ani identifikační čísla (IČO). Údaje o právníckých osobách jsou navíc veřejně dostupné v obchodním rejstříku.

b) Projektanti, architekti a odborný dozor: Údaje o fyzických osobách, které v řízení vystupují v rámci své podnikatelské či profesní činnosti (autorizované osoby), nepodléhají ochraně soukromí ve smyslu § 8a InfZ. Identifikační údaje těchto osob (jméno, IČO, číslo autorizace ČKA/ČKAIT, adresa sídla) jsou veřejně dostupné v profesních komorách a rejstřících. Jejich uvedení v rozhodnutí je odrazem jejich veřejné profesní činnosti, nikoliv soukromého života (viz např. rozsudek NSS čj. 5 As 119/2011 a princip vyřčený v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/10). Tyto údaje žádáme neanonymizovat.

c) Věcné údaje o stavbě: Katastrální území, parcelní čísla, názvy stavebních záměrů, údaje z katastru nemovitostí a údaje o druhu a účelu stavby jsou věcnými informacemi o nemovitostech, nikoliv osobními údaji, a nepodléhají anonymizaci. Katastrální údaje jsou navíc veřejně přístupné dle zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon.

d) Osobní údaje soukromých fyzických osob (nepodnikajících): Anonymizaci plně respektujeme pouze u jmen, dat narození a adres trvalého bydliště fyzických osob (např. soukromých investorů rodinných domů či sousedů jako účastníků řízení).

e) Zásada proporcionality: Jak konstatoval NSS v rozsudku čj. 1 As 281/2020-42, při střetu práva na informace s právem na ochranu osobních údajů je třeba provést test proporcionality. Plošné odmítnutí bez individuálního posouzení každého konkrétního údaje je nezákonné. Anonymizace musí být provedena adresně, tj. pouze u těch údajů, u nichž zájem na ochraně soukromí převažuje nad právem na informace, a musí být v každém jednotlivém případě odůvodněna.

5. Právo na informace nezávisle na účastenství v řízení

Pro úplnost uvádíme, že právo na informace dle InfZ je nezávislé na účastenství žadatele ve správním řízení. Toto právo svědčí každé fyzické i právnické osobě dle § 3 odst. 1 InfZ. Skutečnost, že žadatel nebyl účastníkem daného řízení, nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti – zákon takový důvod nezná (viz rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 30 A 81/2023-35). Povinnost poskytovat informace dle InfZ existuje „vedle“ práva nahlížet do spisu dle § 38 správního řádu.

6. Poskytování i nepravomocných rozhodnutí

InfZ neumožňuje povinnému subjektu odmítnout žádost o informace jen proto, že se žadatel chce seznámit s nepravomocným správním rozhodnutím. Nejedná se o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí dle § 11 odst. 1 písm. b) InfZ – vydáním rozhodnutí, byť zatím nepravomocného, je jeho příprava ukončena (viz rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 30 A 81/2023-35, publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS).

7. Rozměr práva na informace o životním prostředí

Rozhodnutí stavebních úřadů mohou mít přímý dopad na životní prostředí. V této souvislosti upozorňujeme na Aarhuskou úmluvu (č. 124/2004 Sb. m. s.), která pro Českou republiku vstoupila v platnost dne 4. 10. 2004 a která v čl. 4 zakotvuje právo na přístup k informacím o životním prostředí. Dále na zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, který poskytuje další, širší rámec pro zpřístupňování informací. Pokud požadovaná rozhodnutí obsahují informace týkající se životního prostředí, je třeba aplikovat i tento speciální právní režim, který je vůči InfZ širší a pro žadatele příznivější.

8. Formální požadavky na případné odmítnutí

Připomínáme, že případné (byť i částečné) odmítnutí žádosti musí mít formu rozhodnutí ve smyslu § 15 InfZ s náležitostmi dle správního řádu (§ 20 odst. 4 písm. a) InfZ), včetně řádného a konkrétního odůvodnění pro každou odmítnutou informaci zvlášť. Obecné konstatování, že informace nelze poskytnout, bez uvedení konkrétních důvodů u každé jednotlivé informace, je nepřezkoumatelné a nezákonné. Neformální sdělení či dopis bez náležitosti rozhodnutí je rovněž nezákonné (viz § 15 odst. 4 InfZ – fikce negativního rozhodnutí).

9. Administrativní zátěž a úhrada nákladů

Pokud by vyhledání a anonymizace výše uvedených rozhodnutí představovaly pro Váš úřad mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, připomínáme, že zákon neumožňuje z tohoto důvodu žádost odmítnout. Správným a zákonným postupem je v takovém případě:

- prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti dle § 14 odst. 7 InfZ (až o 10 dní, se sdělením důvodů žadateli), nebo
- uplatnění požadavku na úhradu nákladů dle § 17 InfZ, přičemž výše úhrady musí být reálně vyčíslena a nesmí být prohibitivní, tj. nesmí žadatele odrazovat od výkonu jeho práva na informace (rozsudek NSS čj. 1 As 281/2020-42).

Žadatel je připraven případně oprávněně vyčíslené náklady uhradit. Odmítnutí žádosti pro domnělou pracnost (aplikace institutu ultima ratio) je u tohoto typu žádostí odvolacími orgány systematicky rušeno (viz např. rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje č.j. KUJCK 124591/2025).

10. Lhůta pro vyřízení a důsledky nečinnosti

Připomínáme, že dle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ je povinný subjekt povinen poskytnout informaci do 15 dnů ode dne přijetí žádosti (nebo ode dne jejího doplnění). V případě, že povinný subjekt žádost ve lhůtě nevyřídí (nevydá rozhodnutí o odmítnutí ani neposkytne informaci), nastupuje fikce negativního rozhodnutí dle § 15 odst. 4 InfZ, proti kterému je žadatel oprávněn podat odvolání či stížnost dle § 16a InfZ. Žadatel je připraven v případě nezákonného postupu využít veškerých zákonných opravných prostředků včetně správní žaloby dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Shrnutí relevantních právních pramenů

Tato žádost je podávána na základě a v souladu s následujícími právními předpisy a rozhodnutími:

Čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod

Čl. 4 odst. 4 Listiny (zásada restriktivního výkladu omezení základních práv)

Čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)

Čl. 42 Listiny základních práv Evropské unie

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí

Nařízení (EU) 2016/679 (GDPR), zejména bod 14 odůvodnění

Směrnice (EU) 2019/1024 o otevřených datech, zejm. čl. 3 a recitál 8

Aarhuska úmluva (č. 124/2004 Sb. m. s.), zejm. čl. 4

Zákon č. 256/2013 Sb., katastrální zákon (veřejnost katastru)

Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1885/09, č. 103/2010 Sb. ÚS

Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/10, č. 94/2011 Sb.

Rozsudek NSS čj. 1 As 281/2020-42 (mimořádně rozsáhlé vyhledávání, náklady)

Rozsudek NSS čj. 4 As 34/2014-35 (zneužití práva)

Rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 30 A 81/2023-35 (nepravomocné rozhodnutí, anonymizace)

Rozhodnutí KÚ Ústeckého kraje č.j. KUUK/166894/2025

Rozhodnutí KÚ Moravskoslezského kraje č.j. MSK 140454/2025

Rozhodnutí KÚ Jihočeského kraje č.j. KUJCK 124591/2025

Předem děkuji za vyřízení žádosti v souladu s platnými právními předpisy a v zákonné lhůtě. „dovoluji si Vás oslovit s pravidelným čtvrtletním požadavkem na poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Dodatečně dne 07.04.2026 byly zaslány další dva dokumenty „upřesnění žádosti“

„Věc: Upřesnění žádosti o poskytnutí informací, ze dne 06.04.2026

Vážení, v návaznosti na naši žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, si dovoluujeme upřesnit rozsah požadovaných informací.

Požadujeme poskytnutí kopií rozhodnutí a dalších dokumentů specifikovaných v naší žádosti pouze v těch případech, kdy je stavebníkem (investorem, žadatelem) právnická osoba.

Toto upřesnění znamená, že z působnosti naší žádosti vylučujeme všechna rozhodnutí a dokumenty, kde je stavebníkem (investorem, žadatelem) fyzická osoba – například soukromý stavitel rodinného domu, fyzická osoba provádějící rekonstrukci apod.

A dále druhé upřesnění doručené dne 07.04.2026.

„Věc: Druhé upřesnění žádosti o poskytnutí informací, ze dne 06.04.2026 Vážení, v návaznosti na naši žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, si dovoluujeme upřesnit rozsah požadovaných informací.

Požadujeme poskytnutí kopií rozhodnutí a dalších dokumentů specifikovaných v naší žádosti pouze v případech, kdy je stavebníkem, investorem nebo žadatelem právnická osoba a zároveň se jedná o pozemní stavbu (budovu). Dokumenty týkající se infrastruktury prosíme nezasílat.

Toto upřesnění znamená, že z působnosti naší žádosti vylučujeme všechna rozhodnutí a dokumenty, kde je stavebníkem (investorem, žadatelem) fyzická osoba – například soukromý stavitel rodinného domu, fyzická osoba provádějící rekonstrukci apod a zároveň veškerou infrastrukturu nehledě na stavebníka (investora, žadatele).

Vyloučené typy dokumentů Z působnosti naší žádosti dodatečně vylučujeme následující typy rozhodnutí a dokumentů:

Dle zákona č. 183/2006 Sb.:

- dodatečné povolení stavby (§ 129 odst. 2 a násl.)*

Dle zákona č. 283/2021 Sb.:

- *povolení změny využití území (§ 215)*
- *povolení dělení nebo scelování pozemků (§ 216 a § 217)*
- *rozhodnutí o stanovení ochranného pásma (§ 218–220)*
- *dodatečné povolení stavby (§ 256)*“

1. Jedná se o opakované, pravidelně zasílané žádosti stejného subjektu o informace mířící na všechny stavební úřady v ČR, dříve pod názvem Istav Media, nyní Hubexo.
2. Požadovaný obsah nynější žádosti je fakticky podobný jako dřívější dlouholetá aktivita žadatelky.
3. Žádosti jsou zasílány čtvrtletně, automaticky hromadně, předchozí ve státní svátek 1.1.2026, nyní ve státní svátek v pondělí 6.4.2026.
4. Ze skutečností uvedených v tomto rozhodnutí vyplývá, že žadatelka systematicky a s pravidelnou kvartální periodicitou (jak sama v žádostech i uvádí) shromažďuje rozsáhlé soubory dat od velkého množství stavebních úřadů v celé ČR, které následně formou předplatného zpeněžuje. Je zřejmé, že svou podnikatelskou činnost tak založila na činnosti, kterou však delegovala na povinné subjekty (tzv. outsourcing). Tato činnost však není smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím, dochází k jeho obcházení, a to právě tím, že žadatelka coby podnikatelka břemeno rutinního sběru, třídění a zpracování informací, což je předmětem jejího podnikání, přenesla na veřejnou správu.
5. Opakování podávání žádostí stejným žadatelem obsahujících velké množství požadovaných informací není samo o sobě projevem zneužití práva na informace. Zákon o svobodném přístupu k informacím s tímto počítá a povinné osobě umožňuje jednak prodloužit lhůtu pro vyřízení žádosti a jednak požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání. O zneužití práva na informace se však bude jednat tehdy, když k četnosti žádostí či požadovaných informací přistoupí další faktor nepochybně indikující zneužití tohoto práva znak mající charakter určitého osobního postoje žadatele k požadovaným informacím nebo k povinnému subjektu, např. právě v podobě výše uvedené. **Jak je dále v rozhodnutí uvedeno, účelem poskytování informací na základě informačního zákona je totiž primárně kontrola veřejné správy, zejména pak kontrola vynakládání veřejných prostředků a kontrola hospodaření s veřejným majetkem.**
6. Zákon o svobodném přístupu k informacím nezná zneužití práva na informace žadatelem jako speciální důvod pro neposkytnutí informace (odmítnutí žádosti). Soudní judikatura nicméně odmítnutí žádosti z tohoto důvodu připouští a chápe ji jako tzv. faktický důvod.
7. Podle § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Informační povinnost se tedy může vztahovat pouze k těm informacím, kterými povinné subjekty v danou chvíli disponují, tzn. k informacím reálně existujícím.
8. Z ustanovení § 15 odst. 1 výše zmíněného zákona vyplývá, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen z části nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
9. Dle notářského zápisu ze dne 19.05.2025 došlo ke změně názvu obchodní společnosti Istav Media s.r.o. na Hubexo Czech Republic, s.r.o. (dále jen společnost). Tato skutečnost byla do veřejného rejstříku zapsána dne 01.06.2025. Uvedená společnost dlouhodobě zpracovává a aktualizuje informace o plánovaných stavbách napříč Českou a Slovenskou republikou. Mezi zdroje informací patří i údaje poskytnuté přímo stavebními úřady na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinnému subjektu zasílá žádosti od roku 2020, dosud byly vyřizovány.

10. Právo na informace je jedním ústavou chráněných politických práv dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci je klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je participace občanské společnosti na věcech veřejných. Tzn., že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat. Díky otevřenému přístupu k informacím mohou jednotlivé subjekty nejen lépe porozumět rozhodnutím veřejné správy, ale také aktivně přispívat k transparentnosti a efektivnímu fungování státních institucí. Společnosti, které se specializují na shromažďování a analýzu údajů, tak napomáhají vytváření prostředí založeného na důvěře a odpovědnosti veřejných činitelů vůči občanské společnosti, což je předpokladem demokratického a spravedlivého procesu rozhodování.
11. V tomto kontextu je zásadní, aby byly informační toky nejen otevřené a dostupné, ale také přesné a pravidelně aktualizované. Efektivní sdílení dat mezi státními orgány a soukromým sektorem přispívá ke kultivaci veřejného prostoru, posiluje kvalitu rozhodování a umožňuje vznik inovativních řešení ve prospěch celé společnosti. Transparentnost a včasné poskytování informací vytvářejí základnu pro informovanou debatu a podporují aktivní zapojení občanů do veřejného života, čímž dále posilují legitimitu veřejné moci.
12. Ze strany povinného subjektu však na internetových stránkách společnosti Hubexo Czech Republic, s.r.o. <https://www.istav.cz/cs> bylo zjištěno, že všechny poskytnuté informace, rozhodnutí, stavební zakázky, projekty a plánované stavby v Česku a Slovensku jsou obsaženy v aplikaci „Služba ISTAV SMART“. Aplikace však není volně dostupná, pouze zkušební verze jako ukázka pro zákazníky.
13. Žadatelka začala v posledních šesti měsících v žádostech někdy uvádět údajný veřejný prospěch z databáze, tato však není přístupná. Navíc uvedená argumentace začala být žadatelkou uváděna **až poté, co především větší povinné subjekty, především městské části v hlavním městě Praze, Středočeském, Jihomoravském, Královéhradeckém, Libereckém, ale i dalších krajích, začaly hromadně žádosti odmítat pro zneužití zákona a jako dlouhodobě obtěžující, když žadatelka získané informace pouze prodá v databázích. Zde je nutno uvést, že tato rozhodnutí o odmítnutí jsou krajskými úřady a Magistrátem hl. m. Prahy již více rok pravidelně potvrzována (až na výjimky chybných rozhodnutí, chybně zvoleného postupu dle § 11a, formálních vad apod.) a je tedy patrná tendence tyto žádosti odmítat.**
14. **O tyto žádosti se zajímalo i MMR, odbor stavebního řádu, a to s ohledem na přesun stavebních úřadů pod stát. Těž jejich názorem je, že jde o zneužití práva na informace a takové žádosti by ministerstvo v budoucnu patrně odmítalo. Mimo jiné připravuje metodiku pro stavební odbory krajských úřadů, jak tyto žádosti odmítat.**
15. Žadatelkou shromážděná data nejsou volně dostupná. Dle přílohy účetní uzávěrky k období končícímu 31.12.2023 je předmětem podnikání poskytování přístupu do databáze informačního servisu stavebních zakázek.
16. Díky Registru smluv je povinnému subjektu znám rámcový přehled o výši úhrady za přístup do aplikace, jak je uvedeno níže.
17. Získané informace tedy nejsou žadatelkou nijak analyzovány, využity ke kontrole veřejné správy nebo poskytovány jako veřejná služba, a i když výše úplaty není na stránkách žadatelky výslovně uvedena, tak přístup k nashromážděným informacím je technicky omezen. Tento postup jednoznačně svědčí o komerčním zhodnocování informací ze strany žadatelky. Takový postup je však v rozporu s účelem a zejména pak smyslem informačního zákona, jehož cílem je zajištění transparentnosti výkonu veřejné moci, nikoliv zajišťování zdrojů dat pro podnikání, byť v běžném rozsahu nejde v případě komerčního zájmu o rozpor s právem na informace, k tomu ale vysvětlujeme blíže dále v textu.
18. I když se na neposkytnutí vyžádané informace nevztahuje některý z věcných důvodů pro odmítnutí poskytnutí informace, je v tomto případě zjevná a nepochybnitelná souvislost mezi žádostmi o informace a jejich zprostředkování dalším stranám za finanční úhradu. Z veřejně dostupných zdrojů, kterými jsou internetové stránky obecních úřadů v rámci České republiky, u kterých je zřízen stavební úřad, lze dohledat, že žadatelka

takto postupuje systematicky u velkého počtu povinných subjektů. O této skutečnosti také hovoří skutečnost, že na žádosti o informaci není uveden žádný konkrétní úřad, kterému je žádost určena, ale pouze obecná fráze o „*Žádost o poskytnutí kopií rozhodnutí a jiných dokumentů vydaných Vaším stavebním úřadem*“.

19. Je zjevné, že pokud by šlo skutečně o kontrolu činností veřejné správy, žadatelka by získané informace zveřejňovala bezplatně, nikoliv za úhradu, ve formě statistik, nebo studií, jako to například dělá *Hlídač státu*, s družení Oživení apod. Činnost žadatelky při získávání informací tak směřuje k obcházení smyslu zákona o informacích, když prostřednictvím získaných dat systematicky realizuje svoji podnikatelskou činnost založenou na hromadném sběru veřejnoprávních dokumentů. V tomto širším kontextu je nezbytné trvat na důsledném respektování základních principů otevřenosti a rovného přístupu k informacím, které mají být určeny všem zájemcům, zejména pokud jde o údaje vznikající při výkonu veřejné správy. Je třeba zdůraznit, že role veřejných institucí i soukromých společností působících v oblasti zpracování a šíření dat by měla být podřízena požadavkům na férovou a nediskriminační dostupnost informací, které mají sloužit veřejnému zájmu, nikoli pouze úzkému okruhu komerčních subjektů. Případ žadatelky Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o. tak představuje určité varování před rizikem privatizace veřejných dat, která by mohla ohrozit důvěru občanů v transparentnost a otevřenost státní správy a vést k omezení jejich možností aktivně a smysluplně se podílet na veřejném životě.
20. Jednání žadatelky je proto třeba považovat za zjevné zneužití práva, z tohoto důvodu je možno žádosti odmítnat, což konstatoval i Nejvyšší správní soud, a žádost je proto důvodně odmítnuta z důvodů uvedených podrobně v rozhodnutí níže.
21. **Povinný subjekt s ohledem na obsah žádosti žadatelky došel k závěru, že žadatelka podáváním žádostí o informace podle InfZ nesleduje zájem zákonem předpokládaný, tj. získání informací z veřejné sféry, a především kontrolu veřejné sféry, a žádost proto rozhodnutím odmítnul, kdy zaslání žádostí stovkám stavebních úřadů jde zjevně nad rámec běžného podávání žádostí, ale především neslouží nijak ke kontrole veřejné správy, jak bude přiblíženo.**
22. Informační zákon výslovně způsob vyřízení žádosti o poskytnutí informací v případě, že povinný subjekt dospěje k závěru o zneužití práva na informace žadatelem, neupravuje, zejména výslovně nestanoví možnost z tohoto důvodu žádost o poskytnutí informací odmítnout.
23. Takový postup však dlouhodobě připouští judikatura správních soudů, která zneužití práva na informace chápe jako „**faktický**“ **důvod pro odmítnutí žádosti** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, kde možnost odmítnutí žádosti soud nevyloučil). Judikatura správních soudů tedy připouští možnost odmítnutí žádosti i bez výslovného odkazu na konkrétní ustanovení informačního zákona za předpokladu, že v případě žadatele jde o zneužití práva na informace (žádost je v tomto případě odmítána odkazem na § 15 odst. 1 InfZ). **Nejčastěji byl takový postup odmítnutí mimo výslovné zmocnění v InfZ využíván pro šikanu a nepřiměřenou zátěž a útoky na konkrétní úřední osobu, tyto nejčastější důvody pak byly inkorporovány do zákona novelou, a to v podobě § 11a InfZ. Nejde ale o jediné důvody pro odmítání pro zneužití práva, jak níže povinný subjekt dále uvede.** Důvodová zpráva k zákonu č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*novela*“), uvádí, že novela napravuje formální deficit informačního zákona a výslovně zavádí možnost odmítnutí žádosti pro dva typické případy zneužití práva na informace. Dále však uvádí, že „*Návrh z potencionálních případů zneužití práva na informace specifikuje dva nejtypičtější případy, a to podle dovoditelného účelu podané žádosti. Návrh tedy není taxativní s tím, že by postihoval veškeré myslitelné případy zneužití práva na informace, ale „vybírá“ pouze dva typické a v praxi se nejčastěji vyskytující případy zneužití práva na informace. Potencionálně totiž nelze vyloučit ani jiné případy zneužití práva na informace (ty bude případně dále možné „postihovat“ jako tzv. faktické důvody a žadatele odmítnat; srov. judikatura správních soudů).* **To poměrně brzy potvrdil Městský**

soud v Praze, v rozsudku MSPH ze dne 12.12.2023 17 A 77/2023–48: „ § 11a zákona č. 106/1999 Sb. představuje formální zakotvení ustálené judikatury, vztahující se k problematice zneužití práva na informace při podávání žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. Jak je výslovně uvedeno v důvodové zprávě, dva nejčastější důvody uvedené v samotném § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 106/1999 Sb. nepředstavují taxativní, ale pouze příkladný výčet. Stávající judikaturu správních soudů pak lze i nadále aplikovat pro případ zneužití práva na informace podle 11a zákona č. 106/1999 Sb.“ Výše uvedené dále v tomto případě potvrdil i NSS 13. 6. 2024, rozs. 9 As 26/2024-44.

24. Některé povinné subjekty aplikují § 11a InfZ, toto ustanovení ale povinný subjekt nevyužil a aplikoval odmítnutí pro obecné zneužití práva na informace, což je i v souladu s názorem aktuální judikatury i nejnovější odborné literatury. „Vydeme-li z obecného východiska, podle něhož jakékoli zneužití práva nepožívá právní ochrany, resp. není uplatňováním daného práva, lhotejně, zda je taková situace nějakým způsobem v zákoně popsána, nezbyvá než uzavřít, že jiné případy zneužití práva na informace bude i nadále možné chápat jako důvody pro faktické odmítnutí žádosti, a to v souladu s dosavadní judikaturou. Ostatně i správní judikatura, která se k užití tohoto nového paragrafu již vyjádřila, tento názor sdílí. Odkázat lze na rozsudky KS v Plzni č. j. 55 A 19/2024-30, bod 33 nebo MS v Praze č. j. 17 A 77/2023-48, bod 21, případně na rozsudek NSS č. j. 9 As 26/2024-44, body 25 a 27 (z něhož lze na takový závěr usuzovat alespoň implicitně). (Furek, A., Rothanzl, L., Míšek, J., Ludvík, O. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, str. 816)
25. Stejně tak autor komentáře JUDr. Furek na nedávném školení uvedl, že „v § 11a tedy nejde o uzavřený okruh „zneužívání“, ale o typické případy (viz důvodová zpráva k § 11a, 17 A 77/2023, b. 21) a že je dále možno odmítat i s odkazem na faktický důvod vytvořený judikaturou (JUDr. Adam Furek, Poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, Praha, 30. 10. 2025)
26. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 09.12.2015, sp. zn. 22 Cdo 5159/2014, uvedl, že „zákaz zneužití práva je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný.“ Dále uvedl, že „za zneužití práva lze považovat výkon práva v rozporu s jeho účelem, kdy je právo vykonáno, ačkoliv nositel tohoto práva nemá žádný skutečný nebo jen nepatrný zájem na jeho výkonu [k tomu srovnej Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 89], resp. se projevující jako rozpor mezi užitkem oprávněného, k němuž výkon práva skutečně směřuje, a užitkem oprávněného, pro nějž je právo poskytnuto (k tomu srovnej Melzer, F. – Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek I. § 1–117. 1. vydání Praha: Leges, 2013, str. 162), který v krajní podobě může nabýt povahu tzv. šikany, která je výkonem práva za účelem poškození druhé strany [k tomu srovnej Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 89–90; Melzer, F. – Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek I. § 1–117. 1. vydání. Praha: Leges, 2013, str. 163].“ Další část komentářové literatury chápe **zneužití práva jako neschválené/odsouzeníhodné uplatnění práva, nedovolený výkon práva nebo jako závadný výkon práva, i když jej norma podle své formulace umožňuje či jako situaci, kdy nekalý motiv výkonu práva jednoznačně převáží nad poctivými motivy. Závadný je výkon práva v případě, že je v rozporu se základními idejemi, hodnotami a zásadami právního řádu** (k tomu srovnej: Petrov, J. – Výtisk, M. – Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 45). (bod cit. z usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 3489/2024, ze dne 29.01.2025).
27. Ustálená judikatura NSS dospěla k závěru, že daný výčet obsažený v informačním zákoně není zcela vyčerpávající. Jedním z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti o informace může být též zneužití práva, přestože tento důvod informační zákon výslovně nezmiňuje (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22.10.2014, čj. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS, náleží Ústavního soudu ze dne 29.06.2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, bod 66). Zneužitím práva se obecně rozumí „**situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené**“ (srov. rozsudek ze dne 10.11.2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48,

č. 869/2006 Sb. NSS). Zákaz zneužití práva ve veřejném právu má přitom mnoho podob a tváří (srov. rozsudek NSS ze dne 26.04.2022, čj. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, bod 15) a jednou z nich je i možnost omezení poskytnutí informací v situacích podobných projednávané věci. Podle rozsudku NSS ze dne 27.10.2022, č. j. 6 As 188/2021-57, č. 4416/2023 Sb. NSS, totiž *“nelze vytvořit taxativní výčet situací, v nichž lze spatřovat zneužití práva. Zneužití práva může spočívat v opakovaném podávání žádosti o informace, které již dříve nebylo vyhověno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 01.08.2022, č. j. 10 As 153/2020-43), ale i v podání žádosti s cílem „poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávist apod.)“ (rozsudek č. j. 8 As 55/2012-62, bod 91).“ Šikana, nátlak a nepřiměřená zátěž povinného subjektu se pak novelou dostala přímo do InfZ. To ale neznamená, že jde o jediné InfZ definované a dovolené důvody odmítnutí pro zneužití práva.*

28. V obecné rovině pak vyplývá možnost aplikace institutu zneužití práva při vyřizování žádostí podle informačního zákona i ze závěrů rozsudku NSS ze dne 01.04.2022, č. j. 1 As 96/2021-43, v němž se jinak NSS vyslovil zejména k mezím jeho použití. *„Zákaz zneužití práva je ovšem prostředkem ultima ratio, a má být proto použit ve zcela výjimečných situacích. Může se jednat např. o tzv. šikanózní jednání, jímž by měl žadatel v úmyslu poškodit dotčenou osobu, či o kverulační jednání s cílem paralyzovat úřední činnost povinného subjektu. Vždy však půjde při úvaze o odmítnutí poskytnout informace o uplatňování nanejvýš restriktivního přístupu a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se zcela logicky nejvíce střetává (srov. usnesení č. j. 1 As 70/2008 - 74).“*
29. Povinný subjekt postupoval velice obezřetně a zodpovědně žádost posoudil. Doposud žádosti vyřizoval. Po konzultaci o postupech jiných povinných subjektů i krajských úřadů přistoupil k odmítnutí po aplikaci principu zákazu zneužití práva.
30. Budeme-li vycházet z judikátů týkajících se práva na informace, jeden z prvních nálezů Ústavního soudu definuje smysl InfZ tak, že **„Smyslem a účelem práva na informace je totiž veřejná kontrola výkonu státní (tedy i soudní) moci“**; (Pl. ÚS 2/10 #1 Nález ÚS ze dne 30.03.2010).
31. Právo na informace patří mezi politická práva, právě pro výkon kontroly veřejné moci. Právo na informace je zakotveno v čl. 17 odst. 5 Listiny: **„Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“**
32. Nejvyšší správní soud pak v judikatuře 6 As 189/2017 posuzoval zneužití práva na informace tak, že *„...zneužití práva představuje obecný princip postupující celým právním řádem, tudíž není nutné, aby byl výslovně upraven v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Za zneužití práva v případě práva na informace je podle žalovaného možné považovat takové jednání, jehož cílem není kontrola veřejné moci, ale jiný cíl, např. snaha ovlivnit osobu rozhodující v jiné věci žadatele, či snaha určitou osobu difamovat z osobní msty....“*
33. NSS v nálezu 6 As 68/2014-21 konstatoval, že: **„[23] Smyslem práva na informace, které se řadí mezi politická práva jednotlivců, je především (i když ne výlučně) kontrola činnosti veřejné správy. Cílem této kontroly je zjistit skutečností rozhodné pro posouzení dodržování zákonnosti při jejím výkonu, porovnat je v konkrétním případě se zákonem stanovenými standardy činnosti správního úřadu, vyhodnotit případné odchylky od těchto standardů a při zjištění porušení zákonnosti navrhnout nebo přijmout odpovídající prostředky nápravy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.05.2009, č. j. 5 As 68/2008-67). [25] Přes svou důležitost není právo na informace řazeno mezi tzv. absolutní práva, nýbrž práva kvalifikovaná, která je možno za určitých okolností omezit...[32]. Je nepochybné, že zákonodárce zvolil široké pojetí přístupu k informacím, a to proto, aby zaručil možnost široké kontroly veřejné správy. Takto (široce) vymezené právo na informace může být i zneužitelné, a to tak, že ze strany žadatele o informace dochází k šikanóznímu výkonu práva na informace. Tento způsob výkonu práva nemůže požívat ochrany, neboť šikanující jej nevykonává s úmyslem kontrolovat veřejnou správu, nýbrž jej zneužívá k jinému účelu, jenž není v souladu se zamýšleným smyslem. [33] Institutem zneužití práva se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11.2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, v němž zdejší soud konstatoval, že **“[z]neužitím práva je situace, kdy****

*někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu." [34] Zákaz zneužití práva musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat."*

34. V případě této posuzované žádosti pak jde o zcela jiný cíl, než je kontrola veřejné moci. Žadatelku nijak nezajímá, zdali jsou vydaná rozhodnutí v oblasti stavebního práva správná, včasná, zdali není nadržováno některým stavebníkům apod. Jediným cílem je získaná data obratem zpeněžit a prodat jiným subjektům. Žadatelka tuto skutečnost ani nijak neskrývá. Z internetových stránek žadatelky je nepochybně zřejmé, že data slouží pro databázi nabízenou za úplatu. V jedné z dřívějších žádostí uvádí, že „Získané dokumenty zároveň slouží i odborné veřejnosti (např. generálním dodavatelům, stavebním firmám, výrobcům a dodavatelům stavebních materiálů a řemeslníkům) k lepší orientaci v plánovaných stavebních záměrech a koordinaci kapacit.“
35. Zmiňovaná „podpora“ výrobců a dodavatelů je však možná pouze za úplatu, a to poměrně vysokou částkou (srov. Registr smluv <https://smlouvy.gov.cz/smlouva/31477952>, smlouva mezi Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy a Istav Media/Hubexo, s roční platbou za databázi v 1 kraji, za 75 542 Kč, s historií zobrazených dat jen za 3 měsíce, smlouva je z r. 2024, nynější částka bude vyšší), nejde o veřejnou službu, hodnocení veřejné správy apod.
36. V případě neplacení nebo opožděného placení je pak podle přehledu řízení u soudů vymáhána platba (Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 24. 08. 2021 25 C 316/2021)
37. V této věci nemusel povinný subjekt provádět žádná složitá zjišťování, pakliže se jedná o obecně dohledatelnou skutečnost. **Záležitost zatěžujících žádostí žadatelky, zneužívajících InfZ, je již pro neúnosnost diskutována i Sdružením tajemníků, kde je členem většina tajemníků městských a obecních úřadů v ČR a je partnerem pro jednání státních orgánů i výše uvedeným Ministerstvem pro místní rozvoj.**
38. V případě žadatelky nejde o poskytování informací pro statistiky, evidence, rozbory, kontrolu rozhodnutí a smluv a hospodaření veřejné správy, jako tomu činí např. Hlídač smluv, Oživení apod. Nejde ani o jejich využívání v rámci kontroly veřejné správy, ani o analýzu. Pouze o čisté přeprodání dat získaných zdarma (nebo v případě větších měst někdy za drobou úplatu za vyhledávání) na úkor veřejné správy, prostřednictvím zneužití InfZ.
39. NSS v nálezu 8 As 55/2012 se uvádí: *Rozšířený senát zde odkazuje na své usnesení ze dne 27.05.2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že „zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vůdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Nejvyšší správní soud podotýká, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela se – zcela střetává.“*
40. Žadatelka nesleduje legitimní cíl InfZ, tedy kontroly hospodaření s veřejnými prostředky, nebo kontroly činnosti veřejné správy obecně, nýbrž cíl zcela jiný, nezpřístupňuje veřejnosti výsledky kontroly, statistiky nebo analyzuje chyby, jako tomu činí například Hlídač smluv (Hlídač státu, <https://www.hlidacstatu.cz>),

kde také dochází k četným žádostem na obce (i když ne v takovém rozsahu), ale výsledky zpracování obrovského množství dat jsou veřejnosti dostupné, a to zdarma s jasným cílem kontroly nepravostí, dohledu veřejnosti a snahy o nápravu veřejné správy. Takové cíle by byly zcela legitimní a v souladu s InfZ.

41. Žadatelkou jsou požadovány navíc informace týkající se především realizace staveb, a to nikoli např. výlučně staveb veřejné správy. Pokud by cílem byla kontrola veřejné správy, byl by navíc za minulých 5 let poskytování informací povinným subjektem již shromážděn dostačující vzorek pro jejich vyhodnocení.
42. Podle Ústavního soudu je za zneužití práva nutné považovat rovněž takové jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu či se na jeho úkor obohatit. Vazbu mezi deklarovaným zákazem zneužití práva a obohacením žadatelky v tomto rozhodnutí povinný subjekt blíže popisuje.
43. **Zákaz zneužití práva v oblastech práva veřejného i soukromého v minulosti opakovaně zdůraznil také Ústavní soud** [např. nálezy ze dne 25.09.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96 (N 87/6 SbNU 123; 293/1996 Sb.), nebo ze dne 08.09.2011, sp. zn. II. ÚS 2013/10 (N 154/62 SbNU 347)]. **Za zneužití práva označil například „jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu či se na jeho úkor obohatit“** [náleze ze dne 04.06.2014, sp. zn. IV. ÚS 3402/13 (N 115/73 SbNU 793), bod 25].
44. Přesněji, v tomto nálezu IV. ÚS 3402/13 ze dne 04.06.2014 také ÚS doslovně uvedl, že: **„25. Ústavní soud považuje za nutné zdůraznit, že právo musí být především nástrojem spravedlnosti, nikoliv nástrojem, který by mohl být v důsledku mechanické aplikace, bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráněného příslušnou normou, zneužíván k dosažení výhod. Za zneužití práva je nutné považovat i jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu či se na jeho úkor obohatit.“**
45. Právě takováto aplikace InfZ, který je vůči povinným subjektům přísný takovým způsobem, kdy povinný subjekt musí do 15 dnů, často bezplatně, zaslat všechny žadatelem požadované informace je takovým zneužitím práva. Nejen, že chybí smysl InfZ a práva na informace obecně – kontrola veřejné správy – ale InfZ je zneužíván bez ohledu na jeho smysl a účel, a to k obohacení žadatele, který žádnou kontrolu veřejné správy ani náznakem (dokonce ani předstíraně, jako to dělají někteří žadatelé), nevykonává. **Absentuje zde cíl a smysl zákona, figuruje naopak prvek zneužití k dosažení výhod a snaha se na úkor veřejné správy (její povinnosti poskytovat rychle a plně informace) obohatit, jak je hodnoceno ve výše uvedeném nálezu IV. ÚS 3402/13 ze dne 04.06.2014.**
46. Také na tuto motivaci ohýbat a zneužít InfZ povinný subjekt upozorňuje. Lze sice namítat (jak i žadatel opakovaně neúspěšně činí např. před Krajským úřadem Středočeského kraje), že „*Nejvyšší správní soud v rozsudcích 10 As 127/2018, 10 As 303/2021 i 6 As 68/2014-27 opakovaně zdůraznil, že ekonomický motiv žadatele není důvodem pro odmítnutí informací; ochrana proti extrémním záťažovým žádostem se řeší úhradou nákladů dle § 17 InfZ, nikoli absolutním odmítnutím*“, zde je nutno korigovat takovou námitku tak, že v jednom z citovaných rozhodnutí, konkrétně v rozhodnutí NSS 6 As 68/2014-27 citovaný soud rovněž uvedl, že je nepochybné, že *zákonodárce zvolil široké pojetí přístupu k informacím, a to proto, aby zaručil možnost široké kontroly veřejné správy. Takto (široce) vymezené právo na informace může být i zneužitelné, a to tak, že ze strany žadatele o informace dochází k šikanóznímu výkonu práva na informace. Tento způsob výkonu práva nemůže požívat ochrany, neboť šikanující jej nevykonává s úmyslem kontrolovat veřejnou správu, nýbrž jej zneužívá k jinému účelu, jenž není v souladu se zamýšleným smyslem*“. NSS dále v citovaném rozsudku uvedl: *„Zákaz zneužití práva musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.*“ U žadatelky kontrola veřejné

správy zcela absentuje. **Opakované kvartálně zasílané žádosti i tato žádost vykazuje znaky účelového a systematického jednání, jehož primárním cílem není naplnění veřejného zájmu, jak jej předpokládá informační zákon, nýbrž získávání veřejnoprávních dokumentů za účelem jejich následného komerčního využití.**

47. Tento prvek je zmiňován soudy opakovaně, viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28.11.2024 55 A 19/2024-30: „33. **Soud s odkazem na výše uvedenou judikaturu dodává, že povinný subjekt jistě smí odmítnout žádost o informace z důvodu zneužití práva na informace i z jiných důvodů, skutkových podstat zneužití práva, než které jsou vymezeny v § 11a zákona o svobodném přístupu k informacím. V takovém případě však musí řádně odůvodnit a podložit skutkovými zjištěními, proč podáním té které konkrétní žádosti vzhledem k předmětu a rozsahu požadovaných informací a povinnému subjektu, u něhož byla podána, žadatel zneužil své právo na informace, tedy že jeho cílem nebylo získat informace, ale jiného bezdůvodně uškodit nebo sám sebe obohatit. Takto však nelze postupovat v případě, že určité nemravné jednání zákonodárce již v zákoně o svobodném přístupu k informacím za zneužití práva označil (skutková podstata nátlaku na fyzickou osobu a nepřiměřené zátěže povinného subjektu) a za zneužití práva jsou považovány znaky některé z uvedených skutkových podstat. .... **V případě odlišných nemravných jednání je vždy nutno prokázat a odůvodnit, že cílem žádosti nebylo získat informace, ale jinému bezdůvodně uškodit nebo sebe obohatit, jelikož tento cíl není bez aplikace § 11a zákona o svobodném přístupu k informacím zřejmý.**“**
48. **Z dostupných skutečností je zjevné, že žadatelka dlouhodobě realizuje podnikatelskou činnost spočívající ve hromadném podávání žádostí o informace (u povinného subjektu nejméně od července 2020), přičemž takto získaná data jsou dále využívána v rámci soukromoprávních aktivit, jejichž motivace je ryze ekonomická. Nejsou zveřejňována, analyzována, pouze nabízena v placené aplikaci. Tato praxe jde zjevně proti smyslu a účelu zákona, který byl přijat za účelem posílení transparentnosti veřejné správy a kontroly nad hospodařením s veřejnými prostředky. V posuzované žádosti nelze nalézt zcela žádný prvek, který by svědčil o snaze žadatelky kontrolovat veřejnou správu či jinak přispět k otevřenosti, odpovědnosti a transparentnosti veřejných institucí. Naopak je patrné, že zde je dlouhodobě institut práva na informace využíván jako nástroj ke generování obsahu pro komerční aktivity, bez jakéhokoliv vztahu k veřejnému zájmu. Takové jednání je třeba hodnotit jako zjevné zneužití práva, které nelze podřadit pod ochranu poskytovanou informačním zákonem. Samotné komerční využití informací není nutně zneužitím práva na informace. Naopak je v běžné míře využíváno, zmínit lze i některé rozsudky, ty se obvykle ale týkají jiných podmínek, a především jiného rozsahu obesílaných subjektů nebo požadovaných informací.**
49. **V minulosti právě nejen z těchto důvodů žádosti o informace odmítaly pro zneužití práva na informace některé povinné subjekty, např. v Pardubickém kraji. Povinnému subjektu je známo, že pravidelně potvrzuje rozhodnutí o odmítnutí žádosti pro zneužití práva na informace více povinným subjektům Krajský úřad Středočeského kraje a opakovaným žádostem se brání města i v jiných krajích. Jiné povinné subjekty přistupují k vyměření úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Někdy přistupují k odmítnutí s odkazem na nahlížení do spisu.**
50. **Žádost nemíří na stavební úřad povinného subjektu (ani jiné stavební úřady), jako konkrétní stavební úřad a jeho činnost. Žádosti jsou rozesílány na všechny stavební úřady v ČR, včetně těch nejmenších, a to jako formulářová žádost s identickým obecným textem. Rovněž z této skutečnosti lze dovozovat, že cílem není získání nějaké konkrétní informace o našem povinném subjektu nebo realizovat kontrolu konkrétního stavebního úřadu.**
51. **Právo na informace patří mezi ústavně zaručená základní (politická) práva, jejichž meze mohou být upraveny pouze zákonem a z úzkého okruhu důvodů. Článek 17 Listiny, která je součástí ústavního pořádku České republiky, zaručuje svobodu projevu a právo na informace. Při výkladu zákonných omezení přístupu k informacím je třeba dbát na to, že nelze zužovat ústavně zaručené právo na informace (tj. zákonná omezení přístupu k informacím je nutné vykládat restriktivně), a při případné kolizi s jinými ústavně zaručenými právy**

(např. ochranou soukromí) je třeba uplatňovat tzv. **test proporcionality**, tedy přiměřenosti zásahu do jednotlivých práv, což ale není aplikováno v případě zneužití práva.

52. Ustálená judikatura soudů, jakož i odborná literatura k nastalé situaci mj. říká, cit.: „*Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z (...) veřejných statků*“ (viz Furek, A., Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a předpisy související. Praha: Linde, 2012, s. 310–314, 506–512 a také rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 78/2014–41 ze dne 13. 8. 2014). Tzv. test veřejného zájmu nebo též tzv. test proporcionality byl popsán např. v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 ze dne 10.12.1994. Svým nálezem IV. ÚS 3208/16 ze dne 21.03.2017 pak Ústavní soud předmětný test proporcionality dále konkretizoval, když v bodě 14 svého nálezu mj. uvedl, cit.: „*Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti.*“ Tímto závěrem Ústavní soud výrazně zjednodušil nároky, které dřívější judikatura na test proporcionality kladla, vtiskl tak testu proporcionality o něco volnější podobu, aniž by jakkoliv slevil z důležitosti jeho provádění. Test proporcionality se provádí v případě zákonné výluky.
53. Test veřejného zájmu (tzv. „platový“ test proporcionality) pak byl formulován v nálezu Ústavního soudu ze dne 17.10.2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a test proporcionality dle ÚS absorbuje podmínky obecného testu proporcionality a dále je konkretizuje – dotváří komplex hledisek, která je třeba brát v potaz při posuzování, kterému z poměřovaných práv dát přednost. Kritéria převzata z rozsudku velkého senátu ESLP ve věci Magyar Helsinki Bizottság vs. Maďarsko.
54. **Je nutno upozornit, že v případě zneužití práva na informace není na místě provádět test proporcionality, jak bylo opakovaně hodnoceno recentní judikaturou v případě zneužití práva na informace** (viz rozsudek MSPH ze dne 12.12.2023, 17 A 77/2023–48), v případě odmítnutí žádosti pro zneužití práva na informace se neaplikuje možnost částečného poskytnutí informace ani uplatnění úhrady nákladů vůči žadateli namísto odmítnutí žádosti. Zneužití práva totiž není výkonem práva, tudíž úhrada nákladů zde postrádá smysl. Stejně tak není na místě provádění testu proporcionality. To potvrdil poměrně nedávno Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.06.2024, č. j. 9 As 26/2024-44.
55. **Nicméně, pro řádné posouzení žádosti povinný subjekt konstatuje, že test veřejného zájmu Ústavního soudu (tzv. platový test) není v původním smyslu judikatury ESLP pouze k hodnocení přístupu k platům nebo osobním údajům.** ESLP v rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 08.11.2016 ve věci Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku, č. 18030/11 vymezil čtyři „*prahová kritéria*“ k posouzení, tj. zda a do jaké míry odmítnutí přístupu k informaci je zásahem do práva žadatele na svobodu projevu a právo na informace. Z výše uvedené judikatury ESLP, Soudního dvora EU a Ústavního soudu pak ÚS formuloval některé obecné principy vztahující se k daným ústavně zaručeným právům a svobodám. Konstatoval, že článek 10 Úmluvy zaručuje právo na svobodu projevu a v jeho rámci právo na přístup k informacím ve veřejném zájmu. Toto právo není absolutní, ale je omezené, resp. podmíněné nezbytností těchto informací pro výkon svobody projevu, zahrnující právo přijímat a rozšiřovat informace. Z kritérií ESLP a ÚS vyplývá, že povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace, **pokud nejsou kumulativně splněny všechny tyto podmínky:**
- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
  - b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
  - c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“;
  - d) informace existuje a je dostupná.
56. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadatelce informaci (přestože ÚS aplikoval na platy) není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny. Článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím, ustanovení článku 17

odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy *poskytovat informace o své činnosti „přiměřeným způsobem“* s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní.

57. **Pokud aplikujeme – dobrovolně, nad rámec povinností i judikatury, ale pro značnou názornost tohoto konkrétního případu, jak by dopadlo posouzení žadatelky – výše uvedený test proporcionality, vyjde nám, že žadatelka neplní hned několik kritérií tohoto testu.**

- **Účelem vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu.** Žádost zcela zjevně neslouží takovému účelu, informace nejsou takto využívány, žadatelka to ani netvrdí ani není z jeho činnosti nijak doložitelné.
- Informace se týká jen částečně veřejného zájmu, protože ten není nijak posuzován ani využit.
- **Žadatelka vůbec nijak neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. společenského hlídáčího psa. Informace nevyužívá ke kontrole veřejné správy, analýze stavebního řízení nebo dat, hodnocení, zveřejnění studie apod.**

Splněn je fakticky pouze bod, že informace existuje a je dostupná.

58. **V případě aplikace tohoto testu veřejného zájmu je tedy ještě více patrné, že žadatelka právo na informace zneužívá a nenaplňuje jeho účel.**

59. Shrňeme-li výše uvedené, smysl žádostí o poskytnutí informace podávaných žadatelkou ve své podstatě nenaplnují hlavní záměr informačního zákona, totiž uplatnění práva na informace v souladu s článkem 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Primárním účelem poskytování informací na základě zákona o svobodném přístupu k informacím je kontrola veřejné správy, zejména pak kontrola vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s veřejným majetkem.

60. K možnostem zpoplatnění žádosti:

Povinný subjekt hodnotí, že je mu známo, že v poslední době častěji některé stavební úřady přistupují ke zpoplatnění vyhledání informací dle sazebníku. Tzv. mimořádné rozsáhlé vyhledávání informací ale není vždy aplikovatelné, někdy jde jen o 3–5 hodin, což nemusí mimořádnost vyhledávání dle § 17 odst. 1 InfZ splnit. Někdy jde o menší časový úsek. Zde je ale nutno upozornit, že **právě pravidelnost žádostí v kratších úsecích, kvartálně, může také nasvědčovat snaze vyhnout se úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací**. V případě roční žádosti by bylo z důvodu splnění mimořádného rozsahu vyhledávání zpoplatnění aplikováno téměř vždy a na většině stavebních úřadů.

61. **V této věci také povinný subjekt upozorňuje, že v ČR je přes 600 stavebních úřadů. Povinnému subjektu je z jeho činnosti známo, že žádosti jsou zasílány i na nejmenší stavební úřady obcí. Opakované zasílání žádostí představuje pro veřejnou správu v součtu poměrně velkou zátěž. Nemusí jít o cílenou obstrukci konkrétního úřadu, pro úřady to ale zátěž přináší. Navíc pravidelnými dotazy, při čtvrtletním zasílání žádostí, navíc může docházet k obcházení možnosti vyměřit úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací.** S ohledem na jejich poměrně častý podstav a enormní zátěž stavebních úřadů dochází k jejich dalšímu vyčerpání.

62. **Pokud bychom počítali s min. 600 stavebními úřady, se žádostí 4x ročně, kde vyhledání zabere min. 3–5 hodin, jde v součtu za ČR (při nákladech na hodinu referenta cca 350 Kč) o 2 520 000 - 4 200 000 Kč za čas vynaložený z veřejných peněz, kdy často nelze uplatnit úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Jde tedy o zátěž stovkám úřadů, které musí poskytovat informace, jinak obecně chráněné ve správních spisech, jen proto, že dochází k strategickému využití a faktickému zneužití InfZ.**

63. Poněkud vzdáleně se zabýval jiným případem rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07.12. 2021, č. j. 4 As 332/2021–35 šlo však o odlišnou situaci, zejména proto, že judikovaný případ se stále týkal kontroly veřejné správy, by šlo o prospěch žadatele v konkrétním řízení. Soud zde konstatoval, že *„Legitimní veřejná kontrola totiž nemusí být motivována pouze obecným zájmem o veřejné blaho. Zájem na nápravě*

nesprávného či nehospodárného postupu veřejných institucí je oprávněný i v případě, kdy osoba, která o tuto nápravu usiluje, z toho může mít vlastní prospěch. Snaha získat maximum informací v situaci, kdy se daná osoba domnívá, že je nesprávným, neefektivním či nehospodárným postupem veřejné instituce poškozována, je v demokratické společnosti zcela přirozená a legitimní.“(bod30). Oproti žadatelce tak v tomto soudním řízení stále byl určitý prvek kontroly konkrétního řízení, byť částečně motivovaný prospěchem. V nynějším případě však kontrola absentuje a jedinou a primární motivací je prospěch. Navíc formou hromadné, formulářové žádosti, bez konkrétního vztahu k povinnému subjektu, zato však adresované na více než 600 úřadů. I proto lze dovodit obstrukční charakter a rozsah žádostí ve stovkách tuto premisu podporuje. Cílem je vytěžit informace a využít v placené databázi.

64. **Povinný subjekt upozorňuje, že přestože některé povinné subjekty (především pokud mají malou agendu stavebního úřadu) žádosti vyřizují, některé zpoplatňují, i tak ale představuje vyřizování žádosti určitou zátěž. Naopak pro žadatelku jde o velmi snadnou automatizovanou činnost vedoucí ke značným ziskům s minimem nákladů, ať časových nebo finančních. Pokud by bylo více podobných subjektů, které zjistí snadnost zpeněžení získaných informací od veřejné správy, může se stát, že by povinné subjekty byly zahlceny pravidelnými odlišně formulovanými žádostmi takových firem, které by fakticky mohly paralyzovat činnost stavebního úřadu.**
65. Žadatelka v posledních odvoláních u jiných povinných subjektů namítá údajný rozpor rozhodnutí o odmítnutí s právem EU, konkrétně směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 o otevřených datech a povinný subjekt proto v rozhodnutí již nyní preventivně vysvětluje i tento chybný argument. Směrnice EU – oproti nařízením – nemají přímý účinek (až na určité výjimky v případě netransponování). Tato směrnice navíc byla transponována do InfZ, který upravuje proces žádostí o informace. Námitka takového rozporu je tedy nerelevantní a chybná, vůbec související s podstatou rozhodnutí. Tvzení o rozporu se směrnicí EU 2019/1024 o otevřených datech je nepravdivé a nerespektuje ani základní principy práva EU. Podstatné ale je, že tato směrnice se navíc týká volně přístupných dat. Těmi ale nejsou tato konkrétní, personalizovaná rozhodnutí stavebních úřadů. Pokud žadatelka v některých podaných odvoláních namítá rozpor napadeného rozhodnutí se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 o otevřených datech, pak povinný subjekt k takové námitce uvádí, že Směrnice EU nemají (oproti nadřazením EU) přímou použitelnost, a tedy ani přímou právní závaznost. Jinými slovy, nevznikají z ní přímo práva a povinnosti pro fyzické ani právnické osoby (správní orgány). Směrnice EU musí být teprve převedena (transponována) do národního práva, přičemž volba prostředků (zákona) je na samotném členském státu. Uvedená směrnice byla implementována do InfZ zákonem č. 241/2022 Sb., který nabyl účinnosti v září roku 2022. Tato směrnice reagovala na růst množství dat ve veřejném sektoru, přičemž nařizuje státům EU zpřístupnit co nejvíce datových souborů, zejména těch s vysokou hospodářskou hodnotou jako jsou katastrální, geografické či statistické údaje. **Tato směrnice se ale týká volně přístupných dat, která mohou být dále sdílena a užívána i ke komerčním účelům. Personalizovaná rozhodnutí stavebních úřadů však mezi takováto volně přístupná data nepatří, a jde tedy ze strany žadatelky o chybný výklad výše uvedené směrnice. Z tohoto důvodu byly také tyto argumenty se směrnicí opakovaně odmítnuty Magistrátem hl. m Prahy nebo Královéhradeckým krajským úřadem.**
66. S ohledem na recentní judikaturu ke zneužití práva (Rozsudek NSS ze dne 13.06.20249 As 26/2024–44), k § 11a, povinný subjekt také uvádí, že v případě zneužití práva má přednost odmítnutí před aplikací zpoplatňování za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací.
67. Povinný subjekt shrnuje, že přistoupil k odmítnutí po velice pečlivé úvaze a po posouzení aktuálního právního stavu, judikatury, názory odborné literatury a žádosti i motivaci žadatelky. Uzavírá, že v případě žádosti žadatelky dochází ke zneužívání práva na informace a InfZ. Získané informace neslouží, a ani motivace žadatelky nesměřuje, ke kontrole veřejné správy. Neslouží k analýze, hodnocení výkonu ani správnosti postupů povinného subjektu. Cílem je zpeněžení dat získaných na úkor činnosti povinného subjektu a s využitím vůči povinným subjektům striktního a k žadatelům naopak benevolentního právního předpisu jakým je InfZ. I zneužívání zákona za účelem obohacení na něčí úkor takovým výkonem práva je jeho zneužitím rovněž podle ÚS, přestože si je povinný subjekt vědom skutečnosti, že takové případy nejsou časté. V případě

žadatelky však jde v rámci ČR o značný rozsah (2400 žádostí ročně na stavební úřady, což představuje velký časový rozsah a objem vynakládaných veřejných prostředků).

68. Podle NSS jako korektiv pro výjimečné situace pak slouží obecná právní zásada zákazu zneužití práva. Nejvyšší správní soud tento institut charakterizoval tak, že „zneužitím práva je situace, kdy někdo vykonává své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někomu jinému nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. (NSS 1 Afs 107/2004-48, Sb. NSS č. 869/2006). Při porušení zásady zákazu zneužití práva jde o pouhý zdánlivý výkon práva, kterému se nepřiznávají právní účinky – který nepožívá právní ochranu.
69. Cílem InfZ, dle důvodové zprávy i judikatury, je kontrola veřejné správy. Tento prvek v případě žadatelky zcela absentuje a není přítomen ani v náznaku či pokusu nebo předstírání. I jen tento samotný fakt by podle povinného subjektu postačoval k odmítnutí, když zde nadto existuje více důvodů pro naplnění zneužití práva a odmítnutí žádosti, jak bylo již shora uvedeno. Judikatura se k principu zákazu zneužití práva vyjadřuje tak, že „*je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný*“. To odpovídá nyní řešenému skutkovému stavu, kdy žadatelka podává žádosti o informace, jejichž cílem není kontrola veřejné správy, ale jen jejich zpeněžení. Rovněž s přihlédnutím ke striktním limitům pro možnost odmítnout žádost pro zneužití práva, kdy jde o prostředek ultima ratio, a má být proto použit ve zcela výjimečných situacích, musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu. V tomto případě je však zjevná a nezpochybnitelná souvislost mezi žádostmi o informace a jejich zprostředkováním dalším stranám, avšak výhradně a pouze za finanční úplatu.
70. **Je obecně známo, a doložitelně ze zveřejňovaných poskytnutých informací, že tak žadatelka činí na všech stavebních úřadech v ČR. Pokud by šlo o kontrolu veřejné správy, bylo by tak činěno obecněji, bezplatně a za účelem nějaké analýzy, hodnocení veřejné správy apod.** Soudy již dlouhodobě uznávají možnost odmítnutí žádosti i mimo pravidla daná InfZ, jde-li o zneužití práva. Povinný subjekt aplikoval i test proporcionality dle nálezu ÚS (IV. ÚS 1378/16), který vychází z judikatury ESLP a ESLP je aplikován nejen na platy, ale na kolizi práv obecně, zejm. proto, že právo na informace není absolutní. Testem proporcionality pak žadatelka neprošla minimálně ve dvou bodech: účelem vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; informace samotná se v jeho žádosti netýká veřejného zájmu, a především žadatelka o informaci nijak neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“. I z toho důvodu je zřejmé, že právo žadatelky na informace nepřevažuje nad obecným zákazem zneužití práva. Z tohoto důvodu povinný subjekt po zohlednění judikatury k odmítání žádostí pro informace přistoupil k odmítnutí žádosti, **jak je výše uvedeno, nikoli a základě § 11a, což ani v rozhodnutí neuváděl, ale obecného zneužití práva na informace. Jde sice o atypický případ, nicméně odmítání ze stejného důvodu aplikují v posledním roce hromadně jiné povinné subjekty, zejména s ohledem na dlouhodobost žádostí a využití získaných informací pouze k dalšímu prodeji, nikoli ani náznakem ke kontrole veřejné správy, a krajské úřady je opakovaně potvrzují.**
71. Povinný subjekt považuje za nezbytné zmínit tu skutečnost, že je mu známo, že po několika letech rozesílání žádostí všem stavebním úřadům žadatelka pozměnila svoji „taktiku“ podání žádosti. Uvádí v případě žádostí některým městům, že výstupy (roz. informace získané cestou informačního zákona) budou údajně zdarma dostupné všem na webu (bez registrace) od nového roku (roz. rok 2026). Avšak tomu tak není v případě nyní podané žádosti. Pouhá deklarace žadatelky, že její činnost je v současné době prospěšná, nepostačuje k doložení jejího postavení žadatelky o poskytnutí informace ve smyslu InfZ, i s ohledem na dosavadní činnost a jde fakticky jen o uzpůsobení žádosti o reakci na námítky povinných subjektů potvrzené vícekrát krajskými úřady.

Z výše uvedených důvodů povinný subjekt žádost o informace odmítl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 16 odst. 1 InfZ ve spojení s ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu podat odvolání. Odvolání se podává Krajskému úřadu Jihomoravského kraje prostřednictvím povinného subjektu, Městského úřadu Velké Pavlovice, do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Bc. Jana Brůčková

Tajemnice MěÚ

Rozdělovník:

Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o., IČ 03441725, Klicperova 3208/12, 150 00 Praha 5 - Smíchov.

Spis MÚ Velké Pavlovice